

Iz knjige "ČUDESA BOŽJEG MILOSRĐA Svjedočanstva iz života"

IDI I MOLI SE!

Moj susjed bio je alkoholičar, čovjek slabe vjere, koji za Boga nije mario,

niti mu se molio. Puno je psovao. Svakodnevno sam gledala patnju i bol

koju je proživljavala njegova obitelj.

Imao je ženu, dvije kćeri i dva sina. Kući bi dolazio kasno poslije podne,

vidno pijan i odmah bi započeo sa zanovijetanjem, psovanjem,

pogrdama, vikom, galamom, a najčešće bi sve završilo batinama.

Nakon jednog takvog događaja nazvala sam policiju. Susjeda im je

priznala da je tuče, maltretira nju i djecu, pa čak i svoje stare roditelje.

On nije šutio niti pred policijom. Pokazao je svoje pravo lice. Odvezli su

ga u bolnicu.

Evo što se nakon toga dogodilo, susjed Ivan sam mi je ispričao:

Nakon incidenta u kući odvezli su ga u Popovaču. Tamo je vikao, lupao, psovao Boga. U njemu je dugo bio bijes i inat, krivio je Boga za sve što se dogodilo i još ga manje volio.

Jednog dana u šetnji upoznao je vlč. Marka, župnika u jednom malom zagorskom selu, koji se također došao liječiti od ovisnosti o alkoholu.

Među njima se s vremenom stvaralo prijateljstvo.

“Na nenametljiv način pričao mi je o Bogu, a njegova volja i upornost su bili toliko jaki da sam svakim danom sve više spoznavao kako nisam u pravu. U meni se javila želja da se ispovjedim. Priznao sam mu koliki sam veliki pijanac i grešnik, koliki sam nemir unosio u svoju obitelj, kako sam ih zanemario, koliko sam grijешio.

Pozorno me slušao, samo me zamolio da ne dignem ruku na sebe, kao da

je predosjećao što se tada u mojoj glavi odigravalo. Razmišljao sam kako

da si najlakše oduzmem život.

Jednog dana popio sam tablete i nakon toga pripremljeni alkohol i pao u

komu. Svugdje oko mene bila je tama. Vidio sam tračak svjetlosti koji je

sve više zahvaćao prostoriju i svoje kćeri kako mi dolaze u susret. Iz

dubine prostorije čuo sam zapovijed: Idi i moli se Bogu, trebaju te tvoja

djeca i tvoja žena! Budim se, a oko mene hrpa liječnika. Jedna od liječnica

rekla mi je što sam napravio i dodala: "Zahvali dragom Bogu što si živ."

Živo sam se sjetio glasa iz dubine “Idi i moli se Bogu” i znao da sam

doživio živog Boga.

Postao sam svjestan da mi je Bog po drugi put darovao život i bio sam

spreman taj život uzeti u svoje ruke, slušajući Božje zapovjedi. Osjećao

sam se preporođeno, osjetio istinsku ljubav prema Bogu. Jedva sam

čekao da izađem iz bolnice, htio sam što prije otići u crkvu.

Kada je došao taj dan, krenuo sam prema kolodvoru i zastao na kiosku

kupiti vodu. Ugledao sam knjižicu sa slikom sveca. Prepoznao sam ga, bio

je to sv. Ante, kojemu se moja žena često molila. Imao sam u džepu

nešto novca za kladionicu, ali sam za te novce kupio knjižicu. Išao sam

kući sav sretan.

Svojim iznenadnim dolaskom sam iznenadio svoje ukućane. Vidio sam im

na licu da su sretni, ali osjetio sam u njihovim pogledima neki strah, očito

su se bojali što će biti dalje, hoću li biti onaj stari Ivan koji će nastaviti po

starom. Ništa nisam govorio, a moja duša je klicala. Nema više

Ivana kojeg su se svi bojali, kojega su se stidjeli.

Sutradan je bila nedjelja, novi dan za početak novog života. Počeo sam se

spremati na misu. Supruga nije mogla vjerovati da idem u crkvu. Brzo je

spremila djecu i sebe i svi smo zajedno otišli u crkvu. Od te nedjelje nije

prošla niti jedna nedjelja da mi nismo zajedno na misama.

Obećanje koje smo si moj prijatelj vlč. Marko i ja dali izvršeno je.

Supruga i ja vjenčali smo se u crkvi, a vlč. Marko nam je bio kum.

Moj molitvenik svetog Antuna stalno je uz mene i zaslužan je da sam se

oslobodio pošasti kladionice.

Barem jednom godišnje obavim trinaest utoraka sv. Anti, radim svakakve

poslove da bi prehranio obitelj.

Hvala Bogu, nismo gladni. Molim Boga da pronađem posao, kako bi i ja

svojoj djeci mogao pružiti sve ono što do sada nisu imali.

Moja je vjera jaka. Uvjeren sam da će mi dragi Bog i u tom naumu

pomoći. /S.N./

